

Podkladem žaloby, jak je z ní samé jasné zřejmo, jest dosavadní veřejné užívání parcel.

Ani tím, že žalující obec vyvozuje z obecného užívání parcel jako užívání veřejného pro sebe právo služebnosti a že upravilo v tom smyslu žalobní prosbu, se nestal poměr soukromoprávní tak, že by mohla obec nabytí vydržením práva služebnosti.

Žalobní nárok tudíž není oprávněn, neboť nebyly dokázány podmínky pro nabytí soukromoprávní služebnosti pro žalující obec a její příslušníky.

Čís. 16684.

Netýkají-li se nové skutkové okolnosti, pro něž se jeden z rozvedených manželů domáhá obnovy rozvodového sporu, ani viny žalujícího manžela o obnovu, ani existence rozvodových důvodů na jeho straně, nýbrž toliko otázky míry jeho viny na rozvodu vysloveném též z jiných důvodů než pro hluboký rozvrat manželství, nemají předurčujícího významu pro rozhodnutí a přeměně rozvodu v rozluku podle § 17 rozl. zák. V takovémto případě není podkladu ani pro postup podle § 25, odst. 2 zák. č. 100/1931, ani pro vyčkání konečného rozhodnutí o žalobě za obnovu rozvodového sporu.

(Rozh. ze dne 2. února 1938, R I 1612/37.)

Pravoplatným rozsudkem krajského soudu civilního v P. ze dne 4. prosince 1935, Ck VIIa 996/33, bylo manželství Karla H. a Amalie H. rozvedeno od stolu a lože pro nepořádný život, manželskou nevěru, ubližování a opětovné urážky na cti se strany manželky a dále pro zlé nakládání a ubližování se strany manžela. Karel H. poté navrhl, aby na podkladě rozvodového rozsudku byla povolena rozluka uvedeného manželství z důvodů v něm zjištěných. Odpůrkyně Amalie H. namítajíc, že proti rozvodovému rozsudku podala žalobu o obnovu Ck VIIa 808/36 a že výsledek žaloby je předurčující pro rozlukové řízení, navrhla, aby rozlukové řízení bylo přerušeno až do pravoplatného rozhodnutí o její žalobě o obnovu. Právě uvedenou žalobou Ck VIIa 808/36 se domáhá Amalie H. obnovy rozvodového sporu č. j. Ck VIIa 996/33 proto, že se teprve po 4. listopadu 1936 dověděla, že se její manžel dopustil cizoložství, že tím bude i dokázáno a vysvětleno jeho nepřátelství k ní a že tak bude možno vysvětliti její chování k manželu, které nemohlo proto býti důvodem k rozvodu manželství z viny žalobkyně ve srovnání s vinou žalovaného manžela, takže soudu teprve nyní bude dána možnost, aby otázku viny zjistil jinak. Soud první stolice prohlásil manželství stran za rozloučené z viny obou manželů. Důvody: Soud je toho názoru, že žaloba o obnovu, o niž jde, nemůže nic změnit na tom, že manželství stran bylo už pravoplatně rozvedeno z viny obou stran, neboť žalobkyně sama neuvádí ani jedinou novou skutkovou okol-

nost, z níž by bylo usuzovati, že otázka její viny na rozvodu musí býti na základě nově objevených a najevo vyšlých okolností znovu a ze základu přezkoumána. Otázka viny obou manželů na rozvodu byla už v rozvodovém sporu přezkoumána a podle názoru soudu nemůže na ní nic změnit ani nově tvrzené cizoložství žalovaného manžela. Proto není dotčená žaloba o obnovu předurčující pro rozhodnutí, zda na podkladě shora uvedeného rozvodového rozsudku lze povolit podle § 17 rozl. zák. rozluky, neboť soud právě na základě onoho rozsudku má za to, že skutečnosti v něm zjištěné jsou zároveň rozlukovými důvody podle § 13, písm. e), rozl. zák. a že by postačily pro povolení rozluky, kdyby hned původně místo na rozvod bylo žalováno na rozluky. Proto soud řídě se zásadami řízení nesporného, povolil rozluky podle § 17 rozl. zák. a převzal zároveň do usnesení výrok o vině z rozvodového rozsudku. **R e k u r s n í s o u d** potvrdil napadené usnesení. **D ů v o d y:** Rekursní soud shledal, že napadené usnesení odpovídá vyšetřenému stavu věci i zákonu. S hlediska výsledku hlavního sporu Ck VIIa 996/33 o rozvod manželství a sporu Ck VIIa 808/36 o obnovu předchozího sporu je souhlasiti s názorem prvního soudu, že obnova řízení, o kterou odpůrkyně usiluje sporem Ck VIIa 808/36, nemůže nic změnit na výroku o rozvodu manželství, vysloveném v základním sporu Ck VIIa 996/33. Jak se zdá, vychází odpůrkyně při své námitce proti povolení přeměny rozsudku v rozluky z názoru, že by nebylo bývalo možno vyhověti žalobě navrhovatele Karla H. o rozvod manželství uzavřeného odpůrkyní, kdyby bylo bývalo již tehdy známo jeho cizoložství, poněvadž by pak byla jeho vina větší než vina stěžovatelčina, a že kromě toho by byl býval takto vysvětlen navrhovatelův nepřátelský poměr a jeho odpudivé chování k ní. Než i kdyby se mohlo mluvit o tom, že navrhovatelovo chování, které bylo důvodem výroku, že i on je rozvodem vinen, mělo svůj důvod v cizoložném poměru k jiné ženě, nebyly by tím nikterak odčiněny ony skutky, pro něž bylo uznáno na rozvod z viny stěžovatelčiny, a větší vina navrhovatelova byla by bývala jen tehdy bránila tomu, aby bylo vyhověno žalobě o rozvod, kdyby byl jako rozvodový důvod uplatňován, a to výhradně hluboký manželský rozvrat. Tomu však tak nebylo při žalobě o rozvod manželství, uzavřeného navrhovatelem s odpůrkyní, a proto ani nebylo na rozvod uznáno z uvedeného rozvodového důvodu. V takovémto případě však není poměr viny sporných stran rozhodující. Ovšem lze připustiti, že by snad nebylo bývalo v rozsudku o rozvodu přičteno odpůrkyni za vinu, že vedla nepořádný život a že se dopouštěla manželské nevěry, kdyby jí bylo bývalo již tehdy známo navrhovatelovo cizoložství, poněvadž by pak nebylo možno mluvit o tom, že se navrhovatel musel právem cítiti dotčen na cti tímto chováním své manželky, když se proti manželské věrnosti proviňoval způsobem ještě horším, avšak tím by stále ještě nebylo napraveno ubližování a opětovné urážky stěžovatelčiny, které již samy zakládají rozvodový důvod a pro něž není omluvy, když stěžovatelka v žalobě o obnovu sama tvrdí, že se o manželově cizoložství dověděla teprve po

4. listopadu 1936. Za toho stavu věci nemůže býti výše uvedená žaloba o obnovu základního sporu důvodem k přerušení řízení a překážkou rozhodnutí a nemůže zabrániti tomu, aby bylo rozhodnuto o rozluce na podkladě pravoplatného výroku, že se manželství navrhovatele a odpůrkyně z viny obou stran rozvádí. Stěžovatelčin názor, že první soud byl povinen přerušiti řízení až do skončení sporu o obnovu, jest odkázati na předpis § 25 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs spatřuje nezákonnost napadeného usnesení v tom, že prý bylo proti ustanovení § 17 zák. č. 320/1919 Sb. z. a n. vyhověno žádosti navrhovatele o přeměnu rozvodu v rozluku, aniž bylo vyčkáno konečného rozhodnutí o žalobě odpůrkyně o obnovu rozvodového sporu co do výroku o její spoluvině na rozvodu, po případě aniž bylo řízení až do rozhodnutí o skutečnostech ve sporu o obnovu uplatněných podle § 25, odst. 2, zákona o říz. nesp. přerušeno.

Než o nezákonnost nějakého usnesení neb opatření mohlo by podle § 46, odst. 2, zákona o říz. nesp. a čl. V č. 1 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n. jíti jen tehdy, kdyby se přičilo jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ užito. Tomu však v souzeném případě tak není. Navrhovatel byl podle § 17 zák. č. 320/1919 Sb. z. a n. oprávněn žádati podle pravoplatného rozsudku o rozvodu za rozluku manželství. Podkladem pro povolení rozluky byly podle uvedeného ustanovení jen skutečnosti ve sporu o rozvod najevo vyšlé. K novým skutečnostem, teprve v řízení o obnovu rozvodového sporu uplatněným, nebylo v souzeném případě přihlížeti, jelikož se týkají jen otázky míry viny navrhovatelovy na vysloveném rozvodu a nikoli viny odpůrkyně a existence rozvodových důvodů na její straně. Poněvadž nemají předurčující význam, nebylo tu podkladu pro postup podle § 25 č. 2 zák. o řízení nesp. ani pro vyčkání konečného rozhodnutí o žalobě o obnovu rozvodového sporu.

Čís. 16685.

Proti rozhodnutí exekučního soudu, jímž se bere na vědomí zpráva ministerstva zemědělství o schválení vydražitele a vyslovuje se, že tím usnesení o příklepu nabylo právní moci, je přípustný rekurs.

(Rozh. ze dne 2. února 1938, R I 28/38.)

Usnesením prvního soudu ze dne 24. června 1937, č. j. E 146/32-230, byly vydražené nemovitosti příklepnuty vydražiteli nezletilému Jindřichu F. s výhradou, že osobu vydražitelovu schválí ministerstvo ze-